

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת לֶרֶלָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ג' - חלק י"ט

קונטרס 79

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

זְקָנִים עִם נְעָרִים, הַקְטָנִים עִם הַגְדוּלִים

גִּדְל הַחַיִּיב עַל כָּל אֶחָד אֲשֶׁר נִקְרָא בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֹּהָר זְקָנִים עִם נְעָרִים הַקְטָנִים עִם הַגְדוּלִים עֲשִׂיר וְאַבְיָו, גְּאוּנִים עִם הַגְדוּלִים, חֲכָמִים עִם הַמוֹנִים וְצֹאן קִדְשִׁים, מִקְטָן שֶׁהִגִּיעַ לַחֲנוּךְ וְהָיוּ מִבְטָלִין כָּל הַגְּזֵרוֹת רְעוּת, וּמְמַשְׁכִּינָן כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת, בְּנֵי חַיִּי מְזוּנֵי, וְהֵיחָה בּוֹדָאֵי הַגְּאֻלָּה בְּקִרְוֹב בְּלֵי שׁוּם חֲבָלֵי מִשְׁיַח

אָמַר לוֹן רַבֵּי שְׁמַעוֹן: לִית רְעוּתָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדַא דְתַגְדְּלֵי כָּל כֶּךָ לְעַלְמָא, וְכַד יְהָא קְרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֶפְיֵלוּ בְּכַיִּי דְעַלְמָא מִיְמֵינוּ לְאַשְׁכְּחָא טְמִירִין דְחֻמְתָּא וְלִמְדַע בִּיהַּ קַצִּין וְחוּשְׁבִּינוּ, וּבִהְוָהוּ אֶמְנָא אֲתַגְלֵיא לְכַלָּא.

[תרגום לשון הקדש]: אָמַר לָהֶם רַבֵּי שְׁמַעוֹן: אִין רְצוּנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּזֶה שֶׁיִּתְגַּלֶּה לְעוֹלָם כָּל כֶּךָ, וְכִשְׁתִּיבָהּ קְרוֹב לִימֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְסוּ נְעָרִים שְׁבֻעֻלָּם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֻמְקָה וְלִדְעַת עַד יָדוּ קַצִּים וְחֻשְׁבֻּנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַזֶּמן יִתְגַּלֶּה לְכָל.

הִבָּה נִקְוָה כִּי בִּאֲפֻס קִזָּה כָּל אֲחִינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל יִקְבְּעוּ לַפּוֹד בְּסֵפֶר הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ יַחַד עֲשִׂיר וְאַבְיָו כְּטוֹן וְגִדְלוּ שֵׁם הוּא.

מִזְמַן אֲשֶׁר הֵצִיץ וְזָחַח אֹרֶךְ יָמָיו שֶׁל שְׁנֵי מֵאוֹת הַגְּדוּלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים וְסֵפֶר הַזֹּהָר קִיְמוּ וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים קֶהֱל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק בְּלִפְדוּס הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזֹּהָר יְחִיד וְרַבִּים מְנַעַר יַעֲד וְגוֹ. וְהֵגַם דְּאִין לֹאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וְלִהְיוֹת סוֹד אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת שְׁבַסְפָּרִים הַקְּדוּשִׁים הֵאֱלָה אִף עַל כִּי פוֹ שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּכָרֵיהֶם וּמִתְלַבְּבוּ בְּקִרְיָתוֹן מֵאֵד מֵאֵד.

הַקְּדוּשָׁה תִּכְרַס וְיִגְדַל לְפָנֵינוּ כְּטוֹן וְגִדְלוּ שֵׁם הוּא.

(אור הקדוש פְּרַשְׁת וַיֵּאָד דַּח מִיח ע"א)

וְטוֹב וּמַה נְעִים אִם יִשְׁתַּדְּלוּ לְקַבֵּעַ חֲבוּרוֹת לַלְּפוֹד הַזֹּהָר וּבְכַסֵּף לַעַת כְּזֹאת אֲשֶׁר נִצְוָנוּ הַגְּאֻלָּה הַחַלוּ לְפָרֵחַ עֲלֵינוּ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּלִפְדוּס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה הַמְסַלֵּל לְבֵיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְתוֹ בְּאֶשְׁרֵי דְבַר בְּקִדְשׁוֹ אֲלֵיהוּ הַנְּבִיאָא זְכוֹר לְטוֹב לְרַעֲיָא סְהִימָנָא דְכִבְּחֵי סֵפֶר הַזֹּהָר יִתְפָּרְקוּ מוֹ גְּלוּתָא וְיִבִּיה יִסְקוּן מוֹ גְּלוּתָא. וְהֵשֵׁם יִחַשׁ גְּאֻלָּתוֹ בְּבֵיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְתוֹ בְּעֻלָּא וּבְזִכְרוֹ קְרִיב בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

בְּכָמָא אֶת דְּכָרֵיהֶם וּמִתְלַבְּבוּ בְּקִרְיָתוֹן מֵאֵד מֵאֵד. (רבנו יוסף קארו, ח"פ איש חי, ס' הקדמת התקונים בניהו)

אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל יִשְׂרָאֵל מְחַבְּבִים לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה שֶׁל רַבְשִׁי"ו, אֲחֵד גְּאוּן, אֲחֵד רַב זְדוּל, אֲחֵד חֲכָם, אֲחֵד מְכוּן, אֲחֵד קְטָן שֶׁהִגִּיעַ לַחֲנוּךְ, בְּעֵתִים מְצִינִים וּמְקַשְׂרִים אֲשֶׁר הֵפֵךְ מְסָדִים דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ מֵרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֶלְלוּ עַד מִנְחַת יוֹם הַמְּסָרִים נְחָתִם עַל יְקָמַת עַל קְרִבֵּי הַגְּאֻלָּה וְהָיוּ גְּזוּלִים מִכָּל בְּנֵי יָרֵעִים.

לו עמי שומע לי בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁהַמְּשִׁיחַ גּוֹבֵר הוּא לְוֹדֵינוּ עִם תְּנוּקָה כֵּן הַשְׁעָה שְׁנִים וְכָן הַזֹּהָר וְהַתְּקוּנִים לְהַגּוֹת בְּהֵם וְהֵי יֵאֵת חֲטָאוֹ מִקְדָּשׁ לְחֻמְתוֹ וְיִתְמַסֵּב. וְכָן הֵי רוֹכֵשׁ יֵאֵת שְׂמִים בְּמִקְוֵם חֲכָמָה חֲכָמָה.

הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד כְּבִיד שְׂכָלָם יוֹדְעִים מְקַטְנִים עַד גְּדוּלִים דַּעַת הַשֵּׁם, וְגַם מְצִינוּ בְּהַרְבֵּה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שְׂפָהִירִים עַל לַפּוֹד חֲכָמָא אִזְ שְׂכָל אֲדָם חֹבֵב לְלַמֵּד אֲוֵתָהּ.

(רבנו הקדוש יצחק אזולאי וחיאל ספריו מוספנת. נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

רַבְנוּ מִכּוֹן הַחוּץ אִישׁ אֶזְרָר צְדִיק לְכַרְכָּה הַרְחֵל לְשׂוֹאֲלָיו לְלַמֵּד אֲוֵר כְּסָפֶר מוֹסָר, וְאִף לַמֵּד בְּעַצְמוֹ עַם כּוֹן אַחוּתוֹ, הַגְּאוּן רַבֵּי שְׁפָרְיָהוּ גְרִינִים אֶזְרָר צְדִיק לְכַרְכָּה. וּבְסֵפֶר מְשִׁחָה אִישׁ, (עֲבָדוֹת עַל מִכּוֹן הַגְּאוּן הַקְּדוֹשׁ הַחוּץ אִישׁ צ"ל): שְׂאָמֵר: לְשׁוֹן הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ מֵעוֹרָר יִתְרַם מִכָּל מְאָרְבֵי תוֹ"ל.

לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְדוֹמָה לְתִינוּקָה קְטָן שְׂאִינוּ יוֹדַע דְּבַר וּמְדַבֵּר חֲצִינוּ שֶׁל תְּבוֹת בְּלַעֲגֵי שְׁפָה, וְאַבְיָו וְאִישׁ יִתְחַבֵּוּ לוֹ וְיִשְׁחַחוּ לְקוּלוֹ, כֶּךָ יוֹשֵׁב בְּשִׁמְשִׁים יִשְׁחַק וְיִשְׁחַק אֶפְסוּ אִין דַּעַתוֹ מְשִׁנָּה. לַפּוֹד סֵפֶר הַזֹּהָר נִשְׁבַּח מֵאֵד לְטַהַר וּלְקַדְשׁ הַנֶּשֶׁת, וְאֶפְסוּ אִי אֵל יוֹדַע מַאי קְאָמֵר וְשׁוֹנֵה בּוֹ שְׂגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חֲשׁוֹב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבְדַבְרֵיהֶם (ש"ש, א, ד), וְדִבְּלוּ עֲלֵי אֲהַבָה וְכו', הֵא לְמַה הַדְּבַר דּוֹמֵה, לְתִינוּקָה קְטָן שְׂאִינוּ יוֹדַע דְּבַר וּמְדַבֵּר חֲצִינוּ שֶׁל תְּבוֹת בְּלַעֲגֵי שְׁפָה, וְאַבְיָו

בְּנוּ מִכּוֹן הַחוּץ אִישׁ אֶזְרָר צְדִיק לְכַרְכָּה הַרְחֵל לְשׂוֹאֲלָיו לְלַמֵּד אֲוֵר כְּסָפֶר מוֹסָר, וְאִף לַמֵּד בְּעַצְמוֹ עַם כּוֹן אַחוּתוֹ, הַגְּאוּן רַבֵּי שְׁפָרְיָהוּ גְרִינִים אֶזְרָר צְדִיק לְכַרְכָּה. וּבְסֵפֶר מְשִׁחָה אִישׁ, (עֲבָדוֹת עַל מִכּוֹן הַגְּאוּן הַקְּדוֹשׁ הַחוּץ אִישׁ צ"ל): שְׂאָמֵר: לְשׁוֹן הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ מֵעוֹרָר יִתְרַם מִכָּל מְאָרְבֵי תוֹ"ל.

הַרְאוּתֵינוּ הַאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁל כ"ק אֲדָמָר שְׁלִיט"א (צ"ל) (הַאֲדָמָר מְלִיבוֹאִיטֵשׁ הַאֲחֵרוֹן בְּשִׁשְׁלֶת ח"ד) בְּקִשְׁר לְנוֹסִי הַיְלָדִים, לַפּוֹד הַזֹּהָר וְכו' מוֹכִיחִים גְּלַמְעָה מְכַל צַל שֶׁל סִפֵּק עַל גִּדְל הַשְׁעָה בַּהּ אֲנוּ וּמְצִיאִים, וְלָבוּ דְזָקָא בְּרַנְעִים גְּדוּלִים אֵלוּ מְשַׁלֵּת הַחוּבָה שֶׁל כְּלָנוּ - לֵאלֹא יוֹצֵא מִהַכָּל לְהַתְנַסֵּם בְּקִרְבָּן לְמַבְצֵי הַק', שֶׁל כ"ק אֲדָמָר שְׁלִיט"א (צ"ל)

מַל טוֹב לְהַר"ר אֵימֶתֶר כְּרִים שְׁלִיט"א (עוֹלָה חֲדָשׁ) שְׂזוּכָה בְּאַרְצֵינוּ הַקְּדוּשָׁה לַלְּפוֹד אֲוֵר הַקְּדוֹשׁ עִם הַבָּנִים שְׁלוּ, הִילֵךְ הַחֲשׁוֹב בְּנִימִין אַהֲרוֹן וְאָחִיו יִצְחָק שְׁמַעוֹן נ"י, וְלוֹקִים דְּבָרֵי הַתְנַת הָאֱלוֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן כַּר וְיִחָא יְזוּכ"א

(עלוו כִּסְר ח"ד ח"פ – טש"מ)

מִי יִתֵּן וְהֵי שְׁתַּחֲלִיו לְלַמֵּד עִם הַצֹּאן קְדוֹשִׁים כְּשֶׁהֵם עֲוִינוּ בְּקִטְנוּתָם כּוֹן ט' ו' שְׁנִים סֵפֶר הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ... וְהֵי בּוֹדָאֵי הַגְּאֻלָּה בְּקִרְוֹב בְּלֵי שׁוּם חֲבָלֵי מְשִׁיחַ. (סִפֵּר גְּמֻלָּה יִשְׂרָאֵל לְהַאֲרוֹן הַעֲדִיק רַבֵּי שְׁבִתִּי לִישִׁי - מְעַרְכָּת ז' אוֹת ה')

אָמַר לוֹן רַבֵּי שְׁמַעוֹן: לִית רְעוּתָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדַא דְתַגְדְּלֵי כָּל כֶּךָ לְעַלְמָא, וְכַד יְהָא קְרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֶפְיֵלוּ בְּכַיִּי דְעַלְמָא מִיְמֵינוּ לְאַשְׁכְּחָא טְמִירִין דְחֻמְתָּא וְלִמְדַע בִּיהַּ קַצִּין וְחוּשְׁבִּינוּ, וּבִהְוָהוּ אֶמְנָא אֲתַגְלֵיא לְכַלָּא.

[תרגום לשון הקדש]: אָמַר לָהֶם רַבֵּי שְׁמַעוֹן: אִין רְצוּנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּזֶה שֶׁיִּתְגַּלֶּה לְעוֹלָם כָּל כֶּךָ, וְכִשְׁתִּיבָהּ קְרוֹב לִימֹת הַמְּשִׁיחַ אֶפְסוּ נְעָרִים שְׁבֻעֻלָּם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֻמְקָה וְלִדְעַת עַד יָדוּ קַצִּים וְחֻשְׁבֻּנוֹת, וּבְאוֹתוֹ הַזֶּמן יִתְגַּלֶּה לְכָל. (אור הקדוש פְּרַשְׁת וַיֵּאָד דַּח מִיח ע"א)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

רבי יעקב אבוחצירא

רבי יעקב אבוחצירא (תקס"ו - כ' טבת תר"ם; 1805 - 4 בינואר 1880) מגדולי רבני פרוקו, ידוע בתואר אביר יעקב, סבו של הבבא סאלי.

תולדות חייו: נולד בשנת תקס"ו (1805) וגדל בתפאולאלת במקומו [ראה להלן סיפור נורא]. בצעירותו למד אצל אביו, רבי מסעוד, את כל התנ"ך עם נעמי המקרא ולאחר מכן כל המשנה וכל התלמוד.

לאחר שהוסמך לרבנות היה מנהיג הקהילה בתפאולאלת. ושימש בה כרב ודרשן. הוא רצה לעלות לארץ ישראל אך בגלל התנגדות של בני הקהילה בתפאולאלת נמנע ממנו. הוא ניסה לעלות לארץ שש פעמים ובשנת תר"ם (1879)

כשניסה לעלות בפעם השישית הצליח לשכנע את הקהילה שלא ימנעו ממנו מכיוון שבנו, רבי מסעוד, יכול לשמש כרב הקהילה במקומו. הוא עזב את פרוקו ועבר דרך אלג'יריה, טוניסיה, לוב וציריך כעו בטבת הגיע לעיר אלכסנדריה שהה בה מעט ובי"ז טבת הגיע לדמנאור שם התארח אצל משה סרוסי, בחינתו בדמנאור חלה ונפטר כ"כ בטבת תר"ם (4 בינואר 1880) הוא נקבר בדמנאור. השאיר אחריו ארבעה בנים ובת: רבי מסעוד, רבי אהרון, רבי אברהם ורבי יצחק, והבת אסתר (ללה סטי). אחד מבניו של רבי מסעוד, רבי ישראל, ידוע בכינוי הבבא סאלי.

לאחר פטירתו: חלק גדול ממשפחתו שהיו איתו בדרך לארץ חזרו עם פטירתו לפרוקו, כעוד חלק אחר המשיך והגיע לארץ ישראל והתיישב בעזה. לאחר כמה שנים חלק מבני המשפחה התחזקו והתיישבו בנחריה ובמקומות אחרים בארץ והגיע עד ראש פינה.

משנת: גנוי הפלך - ספר שונכתב על ידי רבי יעקב אבוחצירא, ובו 207 אופנים שונים להסכר על המילה הראשונה בתורה "בראשית". מהדורה ראשונה תרמ"ט כמשתנו התורנית התיישב רבי יעקב בעיקר לקבלה, התפקד במיוחד בפירוש על מזמור קיט בתהלים (הפרק האחרון ביותר בתנ"ך) חיבר שני ספרים בהם יש דגש על מזמור זה: אלף בינה ומעגלי צדק.

על אף החשיבות הרבה שראה בלימוד קבלה התנגד ללימוד קבלה בלא לימוד תלמוד וכתב (בהקדמתו לספרו "אלף בינה") "ובלא התלמוד לא שייך שיגיע אדם לידעת התורה" כפיו כן המליץ על סדר הלימוד אותו למד: "דבתחילה לומד אדם המקרא ואחר כך לומד המשנה ואחר כך לומד הגמרא ואחר כך לומד ההלכות על כוונתם ואחר כך העיקר הוא הסוד על אמתתו" (אלף בינה, הקדמה אות ד)

ספריו: א. פתוחי תוהם - פירוש על התורה. - ב. מחשון הלבן - פירוש על התורה מתמקד יותר בהסברים בקבלה. - ג. מעגלי צדק - פירוש על התנ"ך עיקר הספר עוסק במזמור קיט בתהלים - ד. אלף בינה - פירוש על תהלים עם התקדמות במזמור קי"ט. - ה. יושר משפטיך ליעקב - שירי. - ו. גנוי השוד - פירוש על דרך הקבלה על הגדה של פסח. - ז. גנוי הפלך - ביאור על תחילת ספר בראשית ועל השבת. - ח. שירי תשובה - ביאור המילה "תשובה" בקבלה. - ט. שירי ארוכה - ספר מוסר לימים נוראים ולחודש תשרי. - י. לבונה זכה - חיידושים על התלמוד מסודר לפי פרשות השבוע. - יא. יגל יעקב - פיוטים, על רבי יעקב וצאצאיו. - יב. דורש טוב - שבע עשרה (בכפיתריה טוב) דרשות על נושאים שונים. - יג. תיקון חברית מספר גנוי הפלך

גנוי הפלך - ספר שונכתב על ידי רבי יעקב אבוחצירא, ובו 207 אופנים שונים להסכר על המילה הראשונה בתורה "בראשית". מהדורה ראשונה תרמ"ט

מזל טוב להר"ר אליהו פלדמאן שליט"א (עולה חדש) שאוהב בראצונו הקדושה ללמוד זוהר הקדוש עם הבנים שלו, הילד החשוב אליעזר יהודה ואחיו ראובן מאיר ואחיו יעקב ישראל, וגם כן לבד (יותר משעה ביום) ולקיים דברי התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי זעובי"א

האסור ללמד קבלה היה רק לזמן קצוב, ומעקשו והלאה יריכים לעודד אֶת כָּלם לְעַסֵק בְּסֵפֶר הזוהר, סִפְנֵי שָׂרֵק עַל יְדֵי לִפְנֵי הזוהר תְּבֹא האָנְשׁוֹת לְגַאֲלָה הַרוּחִית וּלְבִיאַת הַפְּשִׁיטָה. וְלָכֵן אֶסוּר הַתְּחַפֵּק לִמְלֻד הַקְּבֵלָה. (תקן דברי רבי הקדוש אברהם אזולאי. ספר "אור התפא" על הזוהר, חפ"ע ש"ל"א.)

וְהַלּוּמֵד זָקֵן, בְּסוּדוֹת וְרִזְיוֹ דְאֻרִינְתָא, רִזְיוֹ דְעֵתִית יוּמִין, זָקֵן מֵלֵא הַתִּמִּים, דּוֹמֵה לְדִין כְּתוּבָה בְּעֵר מְחִיק, שְׂאִינוּ נִחְקֵק קָל כָּךְ בְּמַחוּ וּמְחַשְׁבָתוֹ וְיִכּוּל לְטַעוֹת בְּהֵם הַרְבֵּה, כִּי נִחְקֵק חֹרֵר וְנִתְבַּן וְנִמְחֵק. וְכֵן שׁוּ הַרְבֵּה שׁוֹמֵים שְׁבוּרִים מִלְמַד רִזְיוֹ שֶׁל פְּרוֹ הָאֵר"י וְסִפְרֵי הזוהר אֲשֶׁר הֵם חֵטְוִין, וְלוֹ עֵמִי שׁוּמַע לִי, בְּעִקְבוֹת שְׂפִיחָא אֲשֶׁר הִרַע וְהִמְטִית גּוֹבֵר, הִי שׁוֹקֵדִין כָּל יְמֵיהֶם לִלְמַד סֵפֶר הזוהר וְהַתְּקוּמִים כְּתִיב בְּרוּן בְּלוֹ עִם חִסְדוֹת וְהַקְדָּמוֹת שֶׁל פְּרוֹ הַרִיב"ש זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה וְהִי מְבַלְעוֹן כָּל הַגְּזֵרוֹת רְעוֹת וְהִי מְשַׁכְּוִי שְׁמַע זְאוֹר עַל כָּל הַעוֹלָמוֹת, כֵּן הַשְּׁפֹטוֹת פְּשֻׁטוֹת, כְּגִי חֵי מְזוּנִי. (רבינו הקדוש יצחק אייזיק וייאל ספריו מקומרינה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

עצמו וראוי כי טוב הו"ה מפש, חיות אדם הישראלי תלמי בספר הזוהר ובכתבי פרו ללמד בקדושה ובשקט ובנעם וביראה וביהבה כל אחד לפי השגתו וקדשתי וכל ישראל קדושים כו'. (רבינו הקדוש יצחק אייזיק וייאל ספריו מקומרינה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

הבינו נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו צוה לבני הנעורים לומר זהר

בְּבוֹאֵם לְמַעֲרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֲזִי בְּנֵי הַנְּעוּרִים עֲסֻקוּ בַתְּפִלָּה וּבְלִמּוּד זֶהר כְּאֲשֶׁר פָּקַד עֲלֵינָם הוּא זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה, וּמִינּוּ לֹא יֵרְאוּ שׁוֹם דְּרַךְ, רַק הִיא שְׂמֵחַ עַד מָאֵד. וּבְכָל עַתָּה בָּא אֲנִי הַאִישׁ שְׂרֵיָה עִמּוֹ וְאָמַר לוֹ: אֲשֶׁרִיךְ וְכו', וּלְבִלְתֵּי הִלֵּךְ מְחַדֵּר לְחַדֵּר, וְהַזְהִיר אוֹתָם לומר זֶהר וְכו' וּכְיוֹצֵא, וְהוּא בְּעַמּוֹ לֹא אָמַר כְּלוֹם, רַק הִיא הוֹלֵךְ וּמִגְנֵן וּמְצַמֵּן וְהִיא בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה עַל אוֹר הַיּוֹם, וּכְשֶׁהָאִיר הַיּוֹם עֲצֵד בְּטִילִית וְתַפְלִין וְהַתְּפִלָּה כְּפִה שְׁעוֹת. (ספר שְׂבַחֵי הַר"ר מִרְבִּינְקֵל אוֹת י"ט)

לך לך - פא ע"א

שם מלפני שבאָה לעולם הזה [נתון נר על ראשו, שצאמר (איוב כט) כהלו נרו עלי ראשי, כל מי שרואים אותה מידעונים ואמרים הוא נעמי?]
היא משיבה ואומרת, (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראן, לי מרא וגו' אני מלאה הלכות - באותו מקום, וירקם השיבני ה' - בלי תורה ובלי מעשים טובים, שהכניס אותי לגור רע. לפי תקראנה לי נעמי זה ענה ב"ו. ואם זוכה, נכנסת לגן עדן. כיון שנכנסת, יושבת שם בגן

[מיוחדת עם אלימלך, זה מחלו, שנה היום מיוחדת עם רוח, שזו הנפש השכלית] והתלבשו ר"א [ומחלבת] שם בלבוש של הדמות של העולם הזה ושם מתעדת.

בתר הסתרים נמסר לחכמי הלב. [ארבע] שלש דרגות הן שאחזות זו בזו, ואלו הן נפש

[נשמה לנשמה, הנשמה העליונה שנקראת י"ד] ר"ח ונשמה. [נ"ש] הנפש היא הכח שהגוף נבנה ממנו.

שכאשר האדם מתעורר בעולם הזה להזדוג עם נקבתו, כל איבריו מסכימים [נ"א מתכנסים]

ונתקנים להנות [לנשמה] שם, ואותה הנפש והרצון שלו מסכים עם אותו המעשה [ממש],

ומושף את אותה הנפש ומכניס אותה שם באותו הזרע ששופך.

ומתוך רצון והמשכת הנפש שמושף לשם, נמשך פת אחר לשם מאותן הדרגות שנקראות אישי"ם, והכל נכנס במשיכת

הזרע והוא נבנה ממנו הגוף. וזהו הכח הראשון התחתון של אותם [ארבע] שלש.

ומשום שזאת [נשמה לנשמה] הנפש נקרכת בדבקות והיסוד של הגוף, הקרן שנקרב לכפר על הנשמה נתן חלק לאותם הדרגות

של אישי"ם [שנקראו רוח נפש השכלית], משום שמשרכת החלק של אותה

ומשום שזאת [נשמה לנשמה] הנפש נקרכת בדבקות והיסוד של הגוף, הקרן שנקרב לכפר על הנשמה נתן חלק לאותם הדרגות של אישי"ם [שנקראו רוח נפש השכלית], משום שמשרכת החלק של אותה

ומשום שזאת [נשמה לנשמה] הנפש נקרכת בדבקות והיסוד של הגוף, הקרן שנקרב לכפר על הנשמה נתן חלק לאותם הדרגות של אישי"ם [שנקראו רוח נפש השכלית], משום שמשרכת החלק של אותה

ומשום שזאת [נשמה לנשמה] הנפש נקרכת בדבקות והיסוד של הגוף, הקרן שנקרב לכפר על הנשמה נתן חלק לאותם הדרגות של אישי"ם [שנקראו רוח נפש השכלית], משום שמשרכת החלק של אותה

אתיבת היא ואמרה (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרא וגו'. אני מלאה הלכותי כההוא אתר וירקם השיבני וי בלא תורה ובלא מעשים טובים דאעיל לי בגופא בישא למה תקראנה לי נעמי ווי ענה ב"ו. ואי זכאת עיילת לגנתא דעדן, כיון דעיילת יתבא תמן בגנתא [אזדווגת באלימלך דא מחלו] דא רוח אזדווג ברות דא נפש השכלית] ואתלבשו (ר"א ואתלבשת) תמן בלבושא דדיוקנא דהאי עלמא ואהעדנת תמן.

סתרא דסתרין לחכימי לפא אתמסר. [ארבע] תלת דרגין אנון דאחידן דא בדא, ואלין אנון נפש [נשמה לנשמה]

נשמתא עלאה דאתקרי י"ד] ר"ח ונשמה. [נ"ש] נפש איהו חילא דגופא אתבני מגייה. דכד בר נש אתער בהאי עלמא לאזדווגא בגוקביה כל שייפי מסתפמי [נ"א מתפנשי]

ומתתקני לאתהנאה [לנשמה] תמן, ובהוא נפש ורעוהא דיליה אסתפם ביה בההוא עובדא [ממש] ומשיף ליה לההוא נפש ואעיל ליה תמן בההוא ורעא דאוישיד.

ומגו רעוהא ומשיכו דנפשא דמשיף תמן, אתמשף חילא אוחרת תמן מאנון דרגין דאתקרו אישי"ם, ועאל כלא במשיכו דההוא ורעא, ואתבני מגייה גופא. ודא איהו חילא קדמאה תתאה דאנון [ארבע] תלת.

ובגין דהאי [נשמה לנשמה] נפש אקריב בדבקותא ויסודא דגופא, קרבנא דאתקריב לכפרא על נשמתא

אתיהיבת חולקא לאנון דרגין דאישי"ם [דאתקרו רוח נפש השכלית] בגין דמשיכו דחולקא דההוא [נשמה] נפש אתי מגייהו. והיינו דכתיב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי

דתיב מונא לאשי ודא הוא שפע מאור דאנון מתהני מווי השכינה] בגין דהוא כפרא דנפש נטלי חולקיהו. וכד מית בר נש בהאי עלמא, ההיא נפש לא אתעדי מן קברא לעלמין, ובחילא דא ידעי מתניא ומשפעו דא עם דא.

רוח איהו דמקיים לנפש בהאי עלמא. ואיהו משיכו

[נשמה] הנפש באה מהם. והינו שכתוב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי דתיב מונא השכינה], משום שההוא כפרת הנפש נוטלים חלקם. וכשמת אדם בעולם הזה, אותה הנפש לא זזה מן הקבר לעולמים, ובכח הזה יודעים המתים ומספרים זה עם זה.

הרוח היא שמקיימת את הנפש בעולם הזה, והיא משיכת התעוררות הנקבה לזכר פשחם

[מהו לחמי לאשי? שנתן מוין לאשי, וזהו שפע מאור שהם נתינים מווי השכינה], משום שההוא כפרת הנפש נוטלים חלקם. וכשמת אדם בעולם הזה, אותה הנפש לא זזה מן הקבר לעולמים, ובכח הזה יודעים המתים ומספרים זה עם זה. הרוח היא שמקיימת את הנפש בעולם הזה, והיא משיכת התעוררות הנקבה לזכר פשחם

בתשוקה אחת. ואז מתעוררת
לזכר בתשוקתה לרוח הזו כמו
שהנקה כלפי משה שופכת זרע
בתשוקה אל הזכר. והסתר הזוהר
[כשנשקף שפע בתשוקה לנקה, וכאן סוד]
[קהלת יב] והרוח תשוב אל
האלהים אשר נתנה.

והרוח הזו [נפש ונשמה ונשמה לנשמה
כאשר], כשיוצאת מן העולם הזוהר
ונפדת מן הנפש [נפרים י"ה מסתלק
לזן עדן בשמים העליונים, ומתלבש ברמות עליונה
מקמת מכל הגונים] נכנס לגן העדן
שבבעולם הזה [התחתון], ומתלבש
שם בתוף האויר של הגן כמו
שמתלבשים המלאכים
העליונים כשיורדים לעולם
הזה, משום שהם מאותה הרוח
היו, שכתוב [תהלים קד] עשה
מלאכיו רוחות וגו'.

אף כן הרוח מתלבשת בגן
העדן של הארץ בדמות העולם
הזה, ושם מתעדנת בכל
העדונים. בגן העדן הזה יש
ציונים ודמיות של העולם הזה,
ויש ציונים ודמיות של העולם
העליון, ושם כל אותם הצדיקים
הולכים ומתעדנים שם. ובקראשי
העלות למעלה [הרמות הזו מרו"ח וא"ש
של העולם הזה, וברמות הזו מתעדנים בכל
העדונים, ובכל המועדים והקדושים והשבתות
מסתלקים הרו"ח והנפש ומתפשטים במנהג הזה
ומתלבשים ברמות עליונה בגן העדן שלמעלה
מקדם בכל הגונים. באיזה מקום הוא י"ח? בלבדושו,
ומגונים ומד יו"ח, והם נהנים מאור השכינה].

ובאמצע הגן יש עמוד אחד
מקדם בכל הגונים, וכשאותה
הרוח פאשר רוצה לעלות,
מתפשטת שם מהלבוש ההוא
[והנפש נשארת שם בגוף] ונכנסת לתוף אותו העמוד [ועולה] ועולה למעלה לתוף אותו המקום שיצאה
ממנו, ככתוב והרוח תשוב וגו'.

ונמ"ל אותה מיכאל הכהן הגדול, ומקריב אותה קרפן בשמים לפני הקדוש ברוך הוא, [וכאן]
וישבת שם, ומתעדנת באותו צדור החיים, [ישעיה סד] שיעין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. אחר

ואתעוררת דנוקבא לגבי דכורא כד אנון בתיאובתא חדא.
יכדין אתערת לגבי דכורא בתיאובתא דילה, להאי רוח
בגוונא דנוקבא לגבי דלתא אשדיאת זרעא בתיאובתא
לגבי דכורא. וסתרא דא [כד אשדיאת שפע בתיאובתא לגבי נוקבא
והכא רוא] [קהלת יב] והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

והאי רוח [נפש ונשמה ונשמה לנשמה כד] נפקא מהאי
עלמא ואתפרשת מנפש [התפרשו י"ה אסתלק לנתתא דערן
בשמיא עלאה ומתלבש בדיוקנא עלאה מרקמא בכל גוונים] עאל לגנתא
דערן דכהאי עלמא [התאח], ואתלבש תמן גו אוירא דגנתא
כמה דמתלבשי מלאכי עלאי כד נחתין להאי עלמא. בגין
דאנון מההוא רוח הוה דקתיב, [תהלים קד] עושה מלאכיו
רוחות וגו'.

אוף הכי רוחא מתלבש בגן עדן דארעא בדיוקנא דהאי
עלמא ותמן אתעדנת בכל עדונין, בגן עדן דא אית
ציונין ודיוקנין דהאי עלמא. ואית ציונין ודיוקנין דעלמא
עלאה, ותמן כל אנון צדיקניא אזלין ומתעדנין תמן, ובקריש
ירחי ושפתי אנון בעאן לסלקא לעילא. [דיוקנא דא מרו"ח וא"ש
דכהאי עלמא ובדיוקנא דא אתעדנו בכל עדונין ובכל ומנ"י ורו"ח ונשמה]
אסתלקו רוח"ש ומתפשטי מהאי נופא ומתלבשי בדיוקנא עלאה בגן
עדן דלעילא מרקמא בכל גוונים. באן אתר הוא י"ח בלבדושא דלית ואודונו
כתרא יהו"ה ואנון נהנין מאור השכינה]

ובמציעות גנתא אית עמודא חדא מרקמא בכל גווינין.
וההוא רוח כד בעא לסלקא, אתפשט תמן
מההוא לבושא [ונפשא אשתארת תמן בגופא] ועאל גו ההוא
עמודא [וסלקת] וסליק לעילא גו ההוא אתר דנפקת מגיה,
כדכתיב והרוח תשוב וגו'.

ונטיל לה מיכאל כהנא רבא ומקריב לה קרפן בויסמין קמי
קדשא בריך הוא, [ואתת] ויתבא תמן ומתעדנא
כההוא צדורא דחיי [ישעיה סד] דיעין לא ראתה אלהים זולתך

[והנפש נשארת שם בגוף] ונכנסת לתוף אותו העמוד [ועולה] ועולה למעלה לתוף אותו המקום שיצאה
ממנו, ככתוב והרוח תשוב וגו'.

ונמ"ל אותה מיכאל הכהן הגדול, ומקריב אותה קרפן בשמים לפני הקדוש ברוך הוא, [וכאן]
וישבת שם, ומתעדנת באותו צדור החיים, [ישעיה סד] שיעין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. אחר

כָּךְ יוֹרֵדֶת לְתוֹךְ הַגֶּן שֶׁל הָאָרֶץ וּמִתְעַדְנֶת בְּכָל הַעֲדוּנִים, וּמִתְלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשׁ הַהוּא וּמוֹדָגָת עִם נִפְשׁוֹ, וְיוֹשֶׁבֶת שֵׁם בְּעִטּוֹר שֶׁל אָחָד פִּי שְׁנַיִם מִכִּמְפָה שְׁהִיָּתָה בְּרֵאשׁוֹנָה. [וְהָיָה בְּהַלְּ וְעוֹלָה לְיִשְׁבּוֹת שֶׁל גֶּן הָעֵדֶן וּמִתְעַסֶּקֶת בְּתוֹרָה, וּבְכָל רֵאשֵׁי הַדְּרָשִׁים וּמוֹעֲדִים וְשִׁבְחוֹת יוֹרֵדֶת לְהוֹדוֹת עִם הַנֶּפֶשׁ].

הַנִּשְׁמָה הִיא כַח עֲלִיּוֹן עַל כָּל אֱלוֹי, וְהִיא מִכַּח הַזָּכֵר, הַסּוּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים. זֶה עוֹלָה לְמַעְלָה מִיָּד, וְכָל אֱלוֹי [וְאֵתוֹן] שֶׁלֶשׁ הַדְּרָגוֹת נִקְשְׁרוֹת יַחַד זֶה עִם זֶה. וּכְשֶׁנִּפְרְדוֹת, כְּלֵן עוֹלוֹת וְשִׁבּוֹת לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ.

בְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה יוֹצֵאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וְנִכְנָסֶת לְמַעְרָה שֶׁשֵׁם אָדָם וְהָאֱבוֹת, הֵם נוֹתְנִים לָהּ פְּנִקָּה סִימָן, וְנִכְנָסֶת לְגֵן הָעֵדֶן. קְרִיבָה לְשֵׁם, וּמוֹצֵאת הַכְּרוּבִים וְאוֹתָהּ לְהֵט הַחֵרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת. אִם זוֹכֵה - רוֹאִים פְּנִקָּה הַסִּימָן, וּפּוֹתְחִים לָהּ פֶּתַח וְנִכְנָסֶת. וְאִם לֹא - דוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה.

וְיוֹשֶׁבֶת שֵׁם. כָּל אוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁיוֹשֶׁבֶת, מִתְלַבֶּשֶׁת שֵׁם בְּדָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה. וּבְרֵאשֵׁי הַדְּרָשִׁים וְשִׁבְחוֹת כְּשֶׁרוֹצֵה לְעֵלוֹת, הַצְּדִיקִים שֶׁבִּגְן עֵדֶן נוֹתְנִים לָהּ פְּנִקָּה סִימָן וְעוֹלָה בְּעִמּוּד הַהוּא, וּפּוֹגֶשֶׁת אֶת אוֹתָם שׁוֹמְרֵי חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם. אִם זוֹכֵה - פּוֹתְחִים לָהּ פֶּתַח וְנִכְנָסֶת, וְאִם לֹא - נוֹטְלִים מִמֶּנָּה אוֹתוֹ הַפְּנִקָּה וְדוֹחִים אוֹתָהּ הַחוּצָה. הִיא שְׂבִיבָה לְגֵן וְאוֹמְרָת, (שִׁיר א) מְצִאוֹנֵי הַשְּׁמֵרִים הַסּוֹבְבִים בְּעִיר וְגו', נִשְׁאוּ אֶת רִדְיָה מְעֵלִי. זֶהוּ פְּנִקָּה הַסִּימָן שֶׁנוֹטְלוּ מִמֶּנּוּ [מִתְּחִלָּה].

שׁוֹמְרֵי הַחוֹמוֹת, אֱלוֹי אוֹתָם

וְגו'. לְבַתָּר (דף פא ע"ב) נִחְתָּא לְגוֹ גִּתָּא דְאַרְעָא וּמִתְעַדְנָא בְּכָל עֲדוּנֵין, וְאִתְלַבֶּשֶׁת בְּהוּא לְבוּשָׁא (וּמוֹדוּגָת בְּנִפְשָׁא רִידִיָּה) וְיִתְבָּא תַּמָּן בְּעִטּוֹרָא עַל חַד תְּרִין מִכִּמְפָה דְתוֹת בְּקַדְמֵיתָא. (וְדָא הוּא כְּחוֹל וְאִסְתַּלְקָא בְּיִשְׁבּוֹת דְגֵן עֵדֶן וּמִתְעַסֶּקֶת בְּאוֹרֵייתָא וּבְכָל רִישֵׁי יְרֵחֵי וְזִמְנֵי וְשִׁבְחֵי נִחְתָּא אִינוּגָת בְּנִפְשָׁא).

נִשְׁמָה הִיא חִילָא עֲלָאָה עַל כָּל אֱלוֹי, וְאִיְהִי מִחִילָא דְדִכּוּרָא רְזָא דְאֵילָנָא דְחַיִי. וְדָא סְלָקָא לְעֵילָא מִיָּד. וְכָל הַגֵּי (ר"א אַנוּן) תְּלַת דְרָגִין מִתְקַשְׁרִין כְּחֵדָא דָא בְדָא. וְכַד מִתְפָּרְשׁוּן בְּלַהוּ סְלָקִין וְתִבִּין לְהוּא אֶתְר דְנִפְקוּ מִגֵּיהּ.

כַּד הִיא רִוְחָא נִפְקַת מֵהִיא עֲלָמָא וְעֵאלַת בְּגוּ מְעוֹרָתָא דְאָדָם וְאֶבְהֵן תַּמָּן. אַנוּן יְהִיבִין לָהּ פְּנִקָּה סִימָנָא וְעֵאלַת לְגִבְיָהּ גִּתָּא דְעֵדֶן, קְרִיבַת תַּמָּן וְאִשְׁפַּחַת כְּרוּבִים וְהוּא לְהֵט הַחֵרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת. אִי זֹכָאת חֶמְאָן פְּנִקָּה סִימָנָא וּפְתַחֲחִין לָהּ פֶּתַח וְעֵאלַת. וְאִי לֹא דְחִיָּין לָהּ לְבַר.

וְיִתְבָּא תַּמָּן, כָּל הַהוּא זְמַנָּא דְיִתְבָּא מִתְלַבֶּשָׁא תַּמָּן בְּדִיוּקָנָא דְהִיא עֲלָמָא. וּבְרִישׁ יְרֵחֵי וְשִׁבְחֵי כַּד בְּעֵאת לְסְלָקָא, צְדִיקֵינָא דְבִגְנִתָּא דְעֵדֶן יְהִיבִין לָהּ פְּנִקָּה סִימָנָא, וְסְלַקְתָּ בְּהוּא עִמּוּדָא וּפְגַעַת בְּאַנוּן נְטָרֵי חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם, אִי זֹכָאָה פְּתַחֲחִין לָהּ פֶּתַח וְעֵאלַת. וְאִי לֹא נְטָלִין מִיָּנָה הַהוּא פְּנִקָּה וְדְחִיָּין לָהּ לְבַר. תְּבַת לְגִתָּא וְאַמְרָה (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) מְצִאוֹנֵי הַשְּׁמֵרִים הַסּוֹבְבִים בְּעִיר וְגו' נִשְׁאוּ אֶת רִדְיָה מְעֵלִי, דָּא אִיְהוּ פְּנִקָּה סִימָנָא דְנְטָלִי מִיָּנָה (ר"א מִיָּנָה).

שׁוֹמְרֵי הַחוֹמוֹת אֱלוֹי אַנוּן נְטָרֵי חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. (בְּדִיוּקָא דָּא נִשְׁתַּמָּא לְנִשְׁמָתָא אִתְפִּשֵׁט מִהוּא לְבוּשָׁא דְלְעֵילָא וּמִסְתַּלַּק לְעֵילָא לְעֵילָא וְאִתְהִיבֵי מֵאוּר הַשְּׂבִיבָה. וְנִפְשָׁה (כ"א וּנְפִשָׁא) אִשְׁתַּאֲרַת בְּנוּפָא וּבְכָל רִישֵׁי יְרֵחֵי וְזִמְנֵי וְשִׁבְחֵי נִחְתָּא אִינוּגָת לְנִשְׁמָה וּמוֹדוּגָת לְנִשְׁמָה דְאִשְׁתַּאֲרַת בְּנוּפָא וּמוֹדוּגָת בְּנִפְשָׁה וְדִיוּקָא דְנִחְתָּא דְעֵדֶן דְלְעֵילָא הוּא מִן רִוּחַ וְעִפְרָה הוּא דְאִשְׁתַּמוּדַע לְגִבְיָהּ עֵילָא וְרָזָא וְקוּרָא הוּא וּבְלְבוּשָׁא דָּא מִתְלַבֶּשׁ י"ה לְבוּשָׁא דְנִחְתָּא דְעֵדֶן דְלְתַתָּא הוּא אִשׁ וְיָמִים שְׁנַמְסֵר שְׁמוּם. עַד הֵכָּא רִוְחָא דְשְׁמָאֵלָא הַיּוֹרֵדֶת לְמַטָּה אוֹלַת לְדְרָגָא דְלִיָּה וְנִפְשָׁה דְלִיָּה אִשְׁתַּאֲרָא בְּנוּפָא דְאַרְעָא דְתַתִּיב, (אִיּוֹב יד) אִךְ בְּשָׂרוֹ עֲלִיוּ יִבָּא וְגו'. וְעַל דָּא אִמְרוּ דְמִתָּא

שׁוֹמְרֵי חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. וּבְדִיוּקָא הוּא, הַנִּשְׁמָה לְנִשְׁמָה מִתְפִּשֵׁט מֵאוּרֵי הַלְבוּשׁ שֶׁלְמַעְלָה וּמִסְתַּלְקַת לְמַעְלָה לְמַעְלָה וְנִחְתָּא מֵאוּר הַשְּׂבִיבָה. וְהַנִּשְׁמָה (וְהַנֶּפֶשׁ) נִשְׁאֲרַת בְּנוּף, וּבְכָל רֵאשֵׁי הַדְּרָשִׁים וְהַמוֹעֲדִים וְהַשִּׁבְחוֹת יוֹרֵדֶת נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה וּמוֹדָגָת עִם הַנִּשְׁמָה שֶׁנִּשְׁאֲרָה בְּגוּף וּמוֹדָגָת עִם הַנִּשְׁמָה, וְהַדְּמוּת שֶׁל גֶּן הָעֵדֶן שֶׁלְמַעְלָה הִתְהַה מִן הַרִוּחַ וְהַעֲפָר שֶׁנִּכַּר לְגִבְיָהּ מְעֵלָה, וְסוּד חֲשׁוֹב הוּא, וּבְכָל שִׁבְחָה זֶה מִתְלַבֶּשׁ י"ה לְבוּשׁ שֶׁל גֶּן עֵדֶן

ידעי בעלמא דאתי מן קרא דצדיקניא ומעלמא תתאה ומשתענין דא עם דא) (עד כאן סתרי תורה):

זהר

וירד אברם מצרימה לגור שם. מאי טעמא למצרים. אלא בגין דשקיל לגן יי. דכתיב בגן יי פארץ מצרים. דתמן שקיל ונחית חד נהרא דאיהו לימינא דכתיב, (בראשית ב) שם האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזב. ואברהם פיון דידע ועאל בהימנותא שלימתא. בעא למנדע כל אנון דרגין דאתאחדן לתתא. ומצרים הוה נטיל מימינא (ד"א לימינא) ובגין כך נחת למצרים. ותא חזי, כפנא לא אשתכח בארעא אלא כד מסתלקי רחמי מן דינא:

ויהי כאשר הקריב לבא מצרימה. אמר רבי אלעזר כאשר הקריב, כאשר קרב מיבעי ליה. מאי כאשר הקריב, אלא כדכתיב, (שמות ט) ופרעה הקריב דאיהו אקריב להו לישראל לתיובתא. אוף הכא הקריב, דאקריב גרמיה לקדשא ברין הוא כדקא יאות. לבא מצרימה לאשגחא באנון דרגין ולא תרחקא מנייהו ולא תרחקא מעובדי מצרים.

אמר רבי יהודה תא חזי, כיון (כ"א בגין) דנחת אברהם למצרים בלא רשו, אשתעבדו בניו במצרים ארבע מאה שנין, דהא כתיב וירד אברם מצרימה. ולא כתיב רד מצרים, ואצטער כל ההוא ליליא בגינה דשרה.

ויאמר אל שרה אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. וכי עד ההיא שעתא לא הוה ידע אברהם דאשה יפת מראה הות. אלא הא אוקמוה דעד ההיא

שלקמה, הוא אש ומים, שנאמר שמים. עד כאן הרוח של השמאל היוצרת למטה, ויוצרת לדרגתה, ונפשה נשארת בגוף של הארץ, שכתוב (איוב יד) אך בשרו עליו יאבב וגו'. ועל זה אמרו שהמזמים יודעים בעולם הכא מקבור הצדיקים ומקעולם המתתן ומספרים זה עם זה. עד כאן סתרי תורה. זהר

וירד אברם מצרימה לגור שם. מה הטעם למצרים? אלא משום ששקיל לגן ה', שכתוב בגן ה' פארץ מצרים. ששם שקל וירד נהר אחד שהוא לזמן, שכתוב (בראשית ב) שם האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזב. ואברהם פיון שידע ונכנס באמונה השלמה, רצה לדעת כל אותן הדרגות שנאחדו למטה. ומצרים היה נוסע מימין (ד"א לימין), ומשום כך ירד למצרים. ובא וראה, הרעב לא נמצא בארץ אלא כאשר מסתלקים רחמים מן הדין.

ויהי כאשר הקריב לבא מצרימה. אמר רבי אלעזר, כאשר הקריב? כאשר קרב היה צריך להיות! מה זה כאשר הקריב? אלא כפתיב (שמות ט) ופרעה הקריב, שהוא קרב את ישראל לתשובה. אף כאן הקריב, ששהקריב את עצמו לקדוש-ברוך-הוא כראוי לבא מצרימה, להתבונן באותן הדרגות ולהתרחק מן הדין.

ולהתרחק ממצעשי מצרים. אמר רבי יהודה, בא ראה, פיון (כ"א משום) שירד אברהם למצרים בלי רשות, השתעבדו בניו במצרים ארבע מאות שנה, שהרי כתיב וירד אברהם מצרימה, ולא כתיב רד מצרים, והצטער כל הלילה ההוא בשכיל שרה.

ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. וכי עד השעה ההיא לא היה יודע אברהם שהיתה אשה יפת מראה? אלא זה פרשוה, שעד השעה ההיא לא הסתפל בדמות שרה מרב הצניעות שהיתה

ביניהם. וכשקרב למצרים, היא התגלתה וראה אותה.

דבר אחר, במה ידע? אלא על ידי טרם הדבר אדם מתבזה, והיא עמדה בפניה ולא השתנתה. דבר אחר הגה נא ידעתי, שראה עמה את השכינה, ומשום כך בטח אברהם ואמר אחתי את. וזה הדבר עולה לשני גונים - אחד כמשמעו, ואחד כפתוב (משלי ז) אמר לחכמה אחתי את, וכתוב (דברים ה) ואת תדבר אלינו. למען ייטב לי בעבורך - כלפי שכינה אמר, בעבורך ייטיב לי הקדוש ברוך הוא. וחייתה נפשי בגללך, משום שבודה יתעלה אדם ויזכה להתעלות לדבר החיים.

אמרי נא אחתי וגו'. רבי ייסא אמר, יודע היה אברהם שכל המצרים שטופים הם בזמה, וכיון שכל זה ידע, למה לא פחד על אשתו שלא חזר מן הדבר ולא יכנס לשם? אלא משום שראה עמה שכינה.

השלמה מההשמטות (סימן יד)

ויהי כבוא אברהם מצרימה (שם יב). כבואם היה צריך (לכתוב!) ושרה היכן הייתה? אלא אברהם הכניסה לתבה וסגר עליה. פיון שהגיע למצרים, אמרו לו: שלם מכס. אמר: אני אתן מכס. אמרו לו: פלים אתה טוען. אמר להם: אתן מכס של פלים. אמרו לו: בגדי משי משופח אתה טוען. אמר להם: אתן מכס של בגדי משי משופח. אמרו לו: מרגליות אתה טוען. אמר להם: אתן מכס של מרגליות. אמרו לו: אי אפשר אלא לפתח את התבה ונראה מה

שעתא לא אסתפל בדיוקנא דשרה בסגיאנות צניעותא דהות ביניהון, וכד קריב למצרים אתגלויא איהי וחמא בה.

דבר אחר במה ידע, אלא על ידי דטורח אורחא בר נש מתבזה והיא קיימא בשפירו דילה ולא אשתני. דבר אחר הגה נא ידעתי דחמא עמה שכינתא. ובגין כך אתרחץ אברהם ואמר אחתי היא. ומלה דא אסתלק לתרי גוונין. חד כמשמעו. וחד פדכתיב, (משלי ז) אמור לחכמה אחתי את. וכתוב אמרי נא אחתי את. וכתוב, ואת תדבר אלינו. למען ייטב לי בעבורך, כלפי שכינה אמר בעבורך ייטב לי קדשא ברוך הוא. וחייתה נפשי בגללך. בגין דבדא יסתלק בר נש ויזכה לאסתלקא לארחא דחיי.

אמרי נא אחתי וגו'. רבי ייסא אמר ידע הוה אברהם דכלהו מצראי שטיפין אנון בזמה, וכיון דכל האי (דף 99 ע"א) ידע אמאי לא דחיל על אתתיה דלא אהדר מארחא ולא ייעול לתמן. אלא בגין דחמא שכינתא עמה:

השלמה מההשמטות (סימן יד)

ויהי כבוא אברהם מצרימה, כבואם מפעי ליה ושרה היכן הייתה. אלא אברהם אעלה בתיבותא וסגר עליה פיון דמטא למצרים אמרו ליה הב מכסא אמר אנא יהיב מכסא. אמרו ליה מאנין את טעין אמר אנא יהיב דמאנין אמרו ליה מטכסא את טעין אמר אנא יהיב דמטכסא. אמרו ליה מרגלאן את טעין, אמר להו אנא יהיב מכסא דמרגלאן, אמרו ליה אי אפשר, אלא למפתח תיבותא ונחזי מה בגווה. פיון דפתחו תיבותא אתנהרא ארעא דמצרים מנהורא

בתוכה. כיון שפיתחו את התבה, האירה ארץ מצרים מהאור שלה, זהו שכתוב (שם) ויראו המצרים את האשה וגומר. אמר רבי יהודה, ויהי כבואם מצרימה היה לו לומר! אלא בתבה וכו': ע"כ מההשמטות.

ויהי כבוא אברם מצרימה ויראו המצרים את האשה כי יפה היא מאד. אמר רבי יהודה, הכניס אותה בתבה, ופיתחו אותה לקחת ממנה מכס. כיון שגפתח, היה אור פאור השמש. זהו שכתוב כי יפה היא מאד. מה זה מאד? אלא שראו בתבה דמות [י"א אור] אחרת. הוציאו אותה וראו אותה כבתחלה. זהו שכתוב ויראו אתה שרי פרעה. כיון שכתוב ויראו המצרים את האשה, מה זה ויראו אתה שרי פרעה? אלא שהוציאו אותה וראו אותה כבתחלה, ואז ויהללו אתה אל פרעה וגו'.

אמר רבי יצחק, אוי לאותם רשעי העולם שלא יודעים ולא משגיחים במעשי הקדוש ברוך הוא, והם לא מסתכלים [בכל] שכל מה שיש בעולם הוא מעם הקדוש ברוך הוא, שהוא יודע בתחלה מה שיהיה בסוף, שכתוב (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית. והוא צופה ועושה מעשים בראשונה כדי להעלותם לאחר ימים.

בא ראה, אלמלא שנטלה שרי לפרעה, הוא לא היה מלקה. והתלקאה הזו גרמה התלקאה לאחר מפן שילקו מצרים בנגעים גדולים. כתוב פאן נגעים גדלים, וכתוב שם (דברים ו) ויתן ה' אותם ומפתים גדלים ורעים במצרים. מה להלן עשר מכות - אף פאן עשר מכות. כמו שעשה

דילה הָדָא הוּא דְכְתִיב (שם) וִירָאוּ הַמִּצְרִים אֶת הָאִשָּׁה וְגו' אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וַיְהִי כְּבּוֹאֵם מִצְרִימָה, הָיָה לִיָּה לְמִימַר אֲלֵא בְתִיבָה וְכו':
(עד כאן מההשמטות)

וְיָהּ כְּבֵא אַבְרָם מִצְרִימָה וִירָאוּ הַמִּצְרִים אֶת הָאִשָּׁה כִּי יָפָה הִיא מְאֹד. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּתִיבָה אֲעִיל לָהּ, וּפְתָחוּ לָהּ לְמִיסַב מְנָה קוֹסְטוֹנָא. כְּיֹדָא דְשִׁמְשָׁא הָדָא הוּא דְכְתִיב כִּי יָפָה הוּא מְאֹד. מְאִי מְאֹד, אֲלֵא דְחִמּוּ בְּתִיבָה דְיוֹקְנָא (נ"א נהורא) אַחְרָא. אֲפִיקוּ לָהּ וְחִמּוּ לָהּ כְּמִלְקַדְמִין הָדָא הוּא דְכְתִיב וִירָאוּ אוֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲה. כְּיֹדָא דְכְתִיב וִירָאוּ הַמִּצְרִים אֶת הָאִשָּׁה מְאִי וִירָאוּ אוֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעֲה, אֲלֵא דְאֲפִיקוּ לָהּ וְחִמּוּ לָהּ כְּמִלְקַדְמִין וְכַדִּין וַיְהִלְלוּ אוֹתָהּ אֶל פְּרַעֲה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק. ווי לאַנּוֹן חֵיִיבֵיא דְעֲלָמָא דְלֹא יָדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּיחִין בְּעֵבִידְתִּיהּ דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאֲנּוֹן לֹא מְסַתְּפְלִי (בבבלי) דְכָל מַה דְהוּי בְּעֲלָמָא מַעַם קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִיהוּ, דְאִיהוּ יָדַע בְּקַדְמִיתָא מַה דְלָהּוּי בְּסוּפָא דְכְתִיב, (ישעיה מו) מְגִיד מְרֵאשִׁית אַחְרִית. וְאִיהוּ אֲסַתְּכִי וְעֵבִיד עֵבִידִין בְּקַדְמִיתָא בְּגִין לְסַלְקָא לֹון לְבַתֵּר יוֹמִין.

הָא חֲזִי, אֲלֵמְלֵא דְאֲנִסִּיבַת שְׂרֵי לְגַבִּי פְרַעֲה, לֹא אֲלֵקִי הוּא, וְאֲלֵקָאוֹתָא דָא גְרִים אֲלֵקָאוֹתָא לְבַתֵּר כֵּן דִּילְקוֹן מִצְרִים בְּנִגְעִים גְדוֹלִים, כְּתִיב הֶכָא נִגְעִים גְדוֹלִים וְכְתִיב הָתֵם (דברים ו) וַיִּתֵּן יְיָ אֶתֵת וּמוֹפְתִים גְדוֹלִים וְרַעִים בְּמִצְרַיִם. מַה לְהֵלֵן עֶשֶׂר מִכּוֹת אֶף כְּאֵן עֶשֶׂר מִכּוֹת. כְּמַה דְעֵבִיד קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נִסִּין וְגַבְרָן לְיִשְׂרָאֵל לִילְיָא, אוֹף הֶכָא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הצדיק הקדוש רבינו יעקב אבוחצירא

דברי הצדיק הקדוש רבינו יעקב אבוחצירא

זצוקלה"ה בספרו גני המלך דף קפ"ה

זה לשונו הטהור:

רבי שמעון בר יוחאי באוהר הקדוש

או יאמר "כי המצוה הזאת" וגו' אפשר דבא לרמזו על לימוד הקבלה שהוא עיקר ביאת האדם לעולם. כמו שכתב הרשב"י עליו השלום כמה פעמים באוהר הקדוש, דמי שלא למד תורת אמת שהם סודות התורה טוב לו שלא נברא דבלא זה אין אדם יודע אלהותו יתברך, ויראתו והאתנהו, ועבודתו. וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום לשלמה המלך עליו השלום, "דע את אלהי אביך ועבדהו".

הבא ליטור מטייען אותו

וכנגד הטענה השנית, שטוען היצר הרע שצריך להיות גוף טהור וקדוש. גם זה אינה עננה כי גם בזמן הזה הרוצה להתקדש ולהטהר יכול להיות קדוש וטהור כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, הבא ליטור מטייען אותו, ועל זה אמר "ולא רחוקה היא" דהיינו, הקדושה והטהרה אינה רחוקה ממך, ואזיל ומפרש כל הפסוקים שאחר זה והוא שאמר "לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמים" דהיינו: לא תאמר כי מעשה מרכבה תלוי בשמים וצריכים אנו נביא משה רבינו עליו השלום שעלה לנו לשמים, ויורד לנו מעשה מרכבה, ויודיעו לנו על אמתתו. לזה אמר, אל תחשוב כן, כי לא נשאר בשמים, וגם "לא מעבר לים היא" כנגד הטענה השנית שטוען היצר שדברי קבלה צריכים גוף קדוש וטהור כמו ישראל שעברו את הים והיו כולם גוף קדוש וטהור ונקי, גם אז אינה טענה, אין זה תלוי בגוף הטהורים שיעברו הים.

דהכל תלוי בך דכשתתקדש בלבבך ובפיך יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי קבלה

גם עשוי הכל תלוי בידי אדם שיוכל להתקדש ולהטהר עד שיהיה ראוי לקבל מעשה מרכבה וזהו שמסיים "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו" דהכל תלוי בך דכשתתקדש בלבבך ובפיך יכול אתה לעשות הכל ולידע דברי קבלה. עד כאן לשון קדשו. גני המלך

פרד"ס - פירשת השבוע

הצדיק הקדוש רבינו יעקב אבוחצירא ע"ה מגלה לנו סוד גדול בפרשת השבוע - נצבים - וילך

"הנסתרות לה' אלוקינו 'וגו', יש לדקדק בזה הפסוק אי קאי על סודות התורה שהם הנסתרות, היכי אמר 'לה' אלוקינו' הרי מסר לנו סודות התורה הקדוש ברוך הוא, וכתב רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום דמי שילמד ידע סודות התורה עב ליה דלא איברי.

ואפשר לומר דהכי קאמר קרא - "הנסתרות לה' אלוקינו והנגלות", ודהיינו בין "הנסתרות לה' אלוקינו" שהם סודות התורה, ובין "הנגלות" שהם פשטי התורה הכל מסר נתן "לנו ולבנינו עד עולם", וזה כדי "לעשות את כל דברי התורה הזאת", "את כל" רבוי אחר ריבוי, דאין התורה נקראת תורה שלימה עד שתהיה שלימה בארבעה חלקיה שהם פרד"ס - פשט, רמז, דרש, סוד, וזה ויאת כל דברי התורה הזאת" לדעת התורה בכל חלקיה שהם פרד"ס. ואם לא מסר לנו סודות התורה שהם הנסתרות לא היינו אוכים בכל דברי התורה שהם פרד"ס כאמור. ("מחשוף הלבן" לרבי יעקב אבוחצירא זע"ה"א פרשת נצבים).

מכשולות ודברים המעכבים

והנה יצר הרע דעתו תמיד להדיח בני אדם מדרך טוב לדרך רע. ובפרט הרוצה להותקס בחכמת הקבלה עושה לו מכשולות ודברים המעכבים אותו ומרשלים אותו. והוא דבא לו בדרך חסידות באמרו לו הגופות של זה הזמן ראויים לסודות התורה משום דליכא נביאים וליכא רוח הקודש. דבשלאמא זורו של משה רבינו עליו השלום שהיה דור דעה היו ראיים לסודות התורה משום דזכו עד שעלה משה רבינו עליו השלום לשמים ולמד מפי הקדוש ברוך הוא פה אל פה ואמר לישראל פה אל פה. ועוד, שהיו קדושים אותו הדור מצד עצמם, עד שמכח קדושתם נגלה עליהם הקדוש ברוך הוא כים, ואמרו כולם "זה אלי וגאווה" וכמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה. ראתה פסחה על הים מה שלא ראה יחזקאל וכדור הזה אין שום דבר מזה. לזה בא משה רבינו עליו השלום לצוות לישראל ולהזהיר לדורות הבאים, שלא ימנעו מלדעת סודות התורה בכל דור ודור עד סוף הדורות.

שייכא בכל יום יום -

מצוה עם הכולל גיטעריה "הקבלה"

זהו שאמר כתוב: "כי המצוה הזאת" היא לימוד הקבלה. "מצוה" עם הכולל גיטעריה "הקבלה" ועליה בא להזהירם משה רבינו עליו השלום שלא תשכח מהם לעולם, ולזה אמר "אשר אנכי מצוך היום" דהיינו שייכא בכל יום יום, ולפיכך צריך אתה להתחזק ולהתאמץ בידיעתה.

אל תשמעו לדברי יצר הרע

כי הנה יצר הרע מדיחך שלא ללמדה משני טענות: אחת, אומר לך מה מעשה מרכבה, צריך נביא ששמע מפי השם שיוודע לנו הדבר על אמתתו. ועכשיו בזמננו אין נביא ולא רוח הקודש. זאת ועוד, הלומד קבלה צריך להיות גוף קדוש וטהור ונקי מכל דבר רע, כמו ישראל שיצאו מצרים שמרוב קדושתם שהיו קדושים וטהורים, כיון שעברו בים נגלה עליהם הקדוש ברוך הוא, ועוד, מרוב קדושתם ראו אותו פנים בפנים כמעמד הר סיני. לאלה באמת שייך לימוד הקבלה. אבל גופות הזמן הזה, שגברה סטרא אחרא, הם סרוחים ומטונפים ועל מי תחול הקבלה.

להזהיר לישראל - אל תשמעו לדברי יצר הרע

לפיכך בא משה רבינו עליו השלום להזהיר לישראל ואמר להם אל תשמעו לדברי יצר הרע כי מה שאומר לכם בזמן הזה אין נביא ולא רוח הקודש. דבריו מהביל ימנעו. כי גם בזמן הזה הכל ערוך ומוכן כשלחן הערוך לפני האדם. דכל דברי קבלה נכתבו ונחתמו בספרים. וכנגד זה אמר "לא נפלאות היא מפר".

